

бѣше Колчо, Колчо, моятъ нераздѣлимъ другарь и приятель въ дѣтинството ми! Ний съ него посѣщавахме първоначалното училище, боси и гологлави съ турбички на гърба, съ хлѣбъ, кормидъ, соль, и по нѣкога бито сирене тамъ. Добрдушно, кротко момченце бѣше тоя Колчо. Ние се сприятелихме, неможахме едни безъ други. Помагахме си въ уроцитѣ: той ми правеше задавитѣ по изваждането, което за мене бѣше върхътъ на чловѣпската прѣмъдрость, а азъ му намирахъ Австралия на картата—както видишъ, азъ бѣхъ гений въ географията... Съ една рѣчь, Касторъ и Поллуксъ... Но клетиятъ ми приятель го постигна нещастие: баща му умрѣ и майка му го оттегли отъ училището и го даде на занаятъ — кундурадгия. Азъ осиротѣхъ. Рѣдко и случайно се срѣскахме съ Колча вече, той се сраamese и дивеше: чувствувахе, че животътъ туря расстояние между нами... Но пакъ сжщата доброта и кротость... Слѣдъ двѣ години азъ напустнахъ селото си и вече не видѣхъ Колча, нито узнахъ нѣщо за сждбата му, та и спомена му ми ищукна изъ ума. Но „гора съ гора се не срѣща, а човѣкъ съ човѣкъ се срѣща“: азъ виждахъ Колча слѣдъ трийсетъ години, вече узрѣлъ мжжъ! Знаишъ ли колко сладки и драги въспоминания той разбуди въ душата ми! Азъ бѣхъ просто щастливъ, не само че го виждахъ, но и че го виждахъ благополученъ въ живота: той бѣше глава на едно мило семейство: една хубава невѣста и едно прѣлестно момченце. Подиръ кой знай какви бѣди и лутания на тоя сиракъ, честността му, трудолюбието му бѣхж го искарали изъ талазитѣ на сигуренъ брѣгъ. По мешинената му прѣстилка и по ржцѣтъ му, на които шилото и конопевитѣ конци бѣхж оставили знаковетѣ си,